

tudi na ptujskega »luterana«. Takim obrnimo hrbet, niso vredne naše podpore, ako se opominjane ne poboljšajo.

Slovenski gostilničarji, ki ljubite svoj narod, skrbite torej, da bodete svojim gostom poleg kupice dobrega vinčka lahko ponudili tudi dober katolišk časnik v roke!

Politični ogled.

Državni primanjkljaj! Z velikim trdom je bil finančni minister, Slovan vitez Dunajewski napravil ravnotežje v avstrijskem gospodarstvu ter državne blagajne napolnil z mnogimi milijoni preostankov. V dobi pl. dr. Körberja pa smo prijadrili tako daleč, da se minolo leto konča z velikim primanjkljajem, ki utegne znašati deset milijonov. Vlada je namreč hotela za 23 milijonov izdati nove rente ter tako zamasiti primanjkljaj. Tega pa ne more, ker državni zbor ni rešil proračuna. Z višjimi dohodki vlada pokrije okoli 13 milijonov, ostalih deset ostane v letnem računu nepokritih.

Na Hrvatskem je zopet začelo vreti. Hrvatski rodoljubi so v zadnjem času po mnogoštevilnih shodih pridno poučevali hrvatsko ljudstvo o njegovih pravicah v uradu. In ljudstvo je začelo paziti na madžaronske uradnike ter našlo, da njih ravnanje ni postavno. Uradniki so si mnogokje krivično prilastili občinsko imetje, navrh pa še so bili z ljudmi zelo surovi. V belovarsko-križevski županiji so se vsled tega začeli pravi kmetijski punkti. Oblasti so sicer že poslale vojake nad kmete, da jih postreljajo, a da bi se neredi odpravili, v to se še ni storil noben korak!

Poljaki pod nemškim jarmom. List »Dziennik Berlinski« je tiskal inserat, v katerem neki poljski zlatar priporoča kravatne igle s poljskim grbom, belim orlom in napisom: »Bog reši Poljsko«. Nemška policija je obsodila vsled tega zlatarja na 30 mark kazni, in ravno tako urednika onega lista, ki je vsprejel inserat. Zlatarju je prepovedala nadaljnjo prodajo igel s poljskimi znaki in napisi. — V pruskem deželnem zboru je govoril notranji minister Hammerstein: S polno

ska nadduhovnja, Sekelji, razdelil je zastoni med prijatelje. Ni mi znano, da bi dobil g. Slekovca kedaj le krajcar za jedno svojih knjižic. Tudi kronike je pisal iz zgolj prijateljstva.

Imel je g. Slekovca čedno, drobno pisavo, kateri se oko lahko privadi, da se brez težkoče čita.

Največjega pomena je pa to za nas Slovence: Pisal je g. Slekovca vse v materinščini, v lepi in pravilni slovenščini. Ako bi bil pisal v nemškem jeziku, zaslužil bi morda stotake in tisočake — in to je treba naglašati. — Sploh se mu je godilo premnogokrat po izreku: Prerok v domači deželi najmanj velja. Celo posmehovali so se nekateri polomikanci gospodu Slekovcu, češ, kaj se trudi za take stvari, ki so za nič. Kadarkoli je slišal gosp. Slekovca kaj takega, bolelo ga je zelo in spekle v dno srca.

Vkljub slovenščini zaslovelo je pa ime g. Slekovca med nemškimi učenjaki. Seznanili so se na Dunaju in v Gradcu z njim, kadar jih je povpraševal o zgodovinskih zadevah, ali če je sam stikal po graških in dunajskih arhivih. Dr. Zahn, ravnatelj deželne arhiva v Gradcu, ga je s ponosom imenoval svojega prijatelja. Istotako pokojni arhivar nem. vitez. reda Beck pl. Vidmanstetter na Dunaju. In pred nekimi leti je dobil gosp. Slekovca zelo laskavo povabilo iz dunajske akademije znanosti. Vabila ga je, naj pristopi tudi on kot veliki učenjak njihovim članom in sotrudnikom. Splošno pa se ni upal nihče pisati o zgodovini slovenskega Štajerja, če ni prej povprašal g. Slekovca dobrega sveta, kajti g. Slekovca je bil res učenjak in zanesljiv zgodovinar domačih krajev. Kdor ga je ignoriral pri domači zgodovini, opeknel se je.

(Konec pride.)

eneržijo bomo nastopali zoper politične napore Poljakov in obdržali v Poznanju in Gor. Slezijski nemško gospodarstvo. Če ne bo drugače, bo kruta sila naučila Poljake pokorščine. Zbornica je viharno ploskala temu sirovemu izbruhu nemškega šovinizma.

Dopisi.

Sv. Jurij ob Ščavnici. (Dimnikar.) Obljuba dolg dela! Tako se tudi meni godi, pa žalibog dolgo nisem mogel izpolniti te dane obljube. Gospod urednik, vi gotovo ne znate, kaj me je tako dolgo zadrževalo. Odkritosrčnost je lepa čednost, zato se je tudi jaz hočem poslužiti ter vam vse odkrito povedati, kaj in kako je z menoj. Mislil sem že iti prej pometat, kar me nenadoma pokličeta kapelski piskrovez in čevljar na tajni shod, da se skupno pogovorimo, kaj in kako se godi vsakemu pri njegovem »kšeftu«. To bi nas mogli videti, gosp. urednik, piskrovez, čevljar in dimnikar, vsak v svoji uniformi! Otroci so kar zijali, ko so nas zapazili. Pogovarjali smo se mnogo in nazadnje s sklepom podali si roke, da mora vsak »ptujsko krot«, pri katerikoli hiši jo najde, uničiti. Tako je toraj bil naš shod končan in tudi jaz sem se napotil pometat. Ustavim se najprej na Čakovi, mislil sem si, tukaj je veliko zidanih hiš, tukaj bo že kaj »kšefta« za me. Vstopim toraj pri Štruklovih po domače; pa glej, Štruklov oča sedijo pri peči z naočniki ter prebirajo »ptujsko žabo«. Eno že imam; hajdi dalje. Sedaj pa se oglasim pri Rantasi. Oh, kaj pa tukaj vidim! Grosmanov dedek imajo ptujsko žabo v roki ter me hudo pogledajo. Njihov mali vnuček se tudi igra s to krotu, a ker je zavitek ležal zraven njega, pogledam ga in vidim, da je malega vnučka ime. No seveda mora jo imeti na svoje ime naročeno, da mu jo potem devajo za podglavje. Menda potem ložje spi kali? Zdaj pa grem v Biserjane, a na potu srečam Senčarja, ki si nesejo »Štajerca« s pošte domov. Ker sem že zelo utrujen, hočem se malo pokrepčati v gostilni pri Ivajnsiču, a komaj vstopim, vidim, da oče Ivajnsič sedijo pri mizi z materjo in sinom Jakobom ter se trgajo za korondičo. Vsak bi imel rad svoj kos. Sedaj še pogledam na zavitek in vidim ime Senčar. To so menda Senčar tukaj pustili, da bo vsaj eden gost pri hiši. Toda le dalje, kajti koliko »kšefta« še me čaka, ne smem se nikjer dolgo muditi. Pri Karl Kreftu se ustavim, morda bo tukaj kaj za me. A glej ga šmenta, Karl me že na pragu pozdravijo s »ptujsko žabo«. — No, da res ta ptujska žaba nikjer ne manjka. Zdaj pa grem na konec Biserjan. Pri zadnji hiši me bodo menda z veseljem sprejeli. Vstopim toraj, a kaj vidim! Oča Mikln sedijo pri mizi s podprto glavo, pred njimi cel kup ptujske zalege. Ko jih pozdravim, me pogledajo gor in dol, potem pa se zaderejo nad mano, da bi skoraj pozabil, kje so duri. K sreči sem hitro našel lukno, katero je zidar pustil, da se lahko hodi ven in notri, drugače bi menda ukušal Miklnovo močno pest. Najbrž so zvedeli, da jaz najrajši korondičo pometam. Največje strahne sem prestal v Biserjanah!

Sedaj še moram iti pogledat na Jamno. Kar prek po njivah in travnikih jo mahnem. Ustavim se pri Košarjevih. Košarjev Tonek se še zmiraj ne more ločiti od te ptujske žabe, akoravno je bil že opominjan. Utrujen sem že, a pri Strajnsaku se še moram oglasiti. Tukaj sem videl, da ta spak leži v kotu, kajti Strajnsaka ni doma, ker kašo pihajo. Gotovo se jim sanja od njihove zapuščene korondiče, katera leži doma sama v kotu. Veste, gospod urednik, mnogo smešnega bi vam lahko še povedal, pa sedaj hočem molčati, ker sem slišal praviti, da se mislijo nekateri poboljšati. Čas bi že bil! Potrpežljivost imejte z menoj, gospod urednik. Pozdrav!

Središče. (Božičnica za revno šolsko mladino.) Čeprav se naš kraj

ne odlikuje z Bogve kako velikim številom revnih šolskih otrok, vendar se preskrbujejo nekateri ubogi šolski otroci že nekaj let sem s toplo obleko, ki se jim razdeli vselej nekaj dni pred Božičem — za božičnico. Letos smo nabrali 106 K 10 vin., za koji znesek smo oblekli 34 šolskih otrok.

Darovali pa so p. n. gg.: J. Zadravec 20 K, M. Robič 7 K 70 v, I. Kočevar 5 K, J. Cajncar 5 K, T. Pečornik 5 K, M. Šinko 4 K, I. Šinko 3 K, Fr. Kozelj 3 K, M. Čulek 3 K, I. Kolarič 2 K, J. Klemenčič 2 K. Po 1 K so darovali p. n. gg.: J. Dogša, S. Friedrich, Martin Rakuša, I. Rausl, R. Rakuša, A. Marčec, A. Bedjanič, I. Gorisček, I. Prelog, A. Halužan, M. Seinkovič, M. Majcenovič, Kata Kočevar, Josipina Venigerholz, Franc Kolarič, M. Zadravec, Fr. Zollenstein, J. Polanec, J. Škorjanec, Fr. Mlinarič, Fr. Horvat, in oberst Herg; nadalje I. Tkalec 60 v, Ana Kočevar 50 v, Al. Kolarič 40 v, Žnidarič 60 v. K temu znesku je pristeti še darilo bivšega tukajšnjega učitelja g. S. Strenkl-na (sedaj v pok. v Zibiki) 5 K in pa obresti Kočevarjeve ustanove 20 K. Razun tega je poslala gospa M. Venigerholz kos zimske robe za obleko in g. dr. Spešič je tudi letos, kakor že več let poprej, popolnoma oblekel 6 revnih šolskih otrok.

V imenu obdarovanih otrok se izreka vsem zgoraj navedenim blagim dobrotnikom na tem mestu najiskrenejša zahvala. Bog stotero poplačaj!

Drvanja. (Naši »Štajercijanci«.) Drvanja, občina v okraju Sv. Lenarta, župnije Sv. Benedikta v Slov. gor., je znamenita po v predlanskem »Slov. Gosp.« opisanem Starem gradu in po nekdanjem slavnem rodoljubi Dominiku Čolnik, znana pa je tudi postala po svojih »Štajercijancih«. Leta 1898 je zlezal na županski stolec Franc Zadravec, svetovalec pa mu je bil Dominik Poljanec. Ko je začel »Štajerc« izhajati, prijelubil se je na mah našima občinskima očetoma. »Štajerc« je ležal vedno na mizi občinske pisarne. Ker pa nobeden ni zmožen v uradovanju, posebno v nemškem ne, hodila sta pisarit nek Čuček od Sv. Lenarta, ki je obenem načelnik okr. šol. sveta in nek Zver, tudi od tam. Ta dva moža sta strastna nasprotnika svojega materne jezika in tesna prijatelja rajnega Mravljaga in pa »Štajerca«. Slava Zadravcu čez tri leta poteče in težka je ločitev od županskega prestola. Pridejo volitve, večino so dobili katoliški, slovenski možje. »Štajercijanci« so vlagali rekurz za rekurzom. Slednjič zasede županski stol vrli narodnjak in uzorni katoliški mož M. Tomazič avgusta l. 1902. Novi župan pregleduje račune in akoravno je tajnik posojilnice, torej v računstvu izurjen, vendar se mu računni ne ujemajo. Izroči vse zapisnike deželnemu odboru, ki je sedaj zadevo končno rešil ter našel, da je manjkalo 568 K 54 v. Zadravec je moral to vsoto v 14 dneh plačati, zato je prodal tudi svojo kmetijo dvema Nemcema in sam jo je popihal od Sv. Benedikta. Kaj pa njegov svetovalec Poljanec? Nedavno je imel neko tožbo, o kateri pa nočemo govoriti, a naj izve, da znamo za njo! Velik prijatelj »Štajerca« je tudi Anton Horvat. Kakor je »Slov. Gosp.« lani jeseni poročal, sta bila oba z ženo odpeljana v zapr, ker sta bila obdolžena nasilstva, tatvine, ropa in požiga, katere hudobije bi Horvat povzročil pri Slačeku v Ščavniški dolini, župnije Sv. Petra pri Radgoni. Te so bralci, naročniki in prijatelji »Štajerca« v naši občini, sploh v naši županiji. »Štajerc«, ali si vesel svojih bratcev?

Staritrg pri Slovenjgradu. V predzadnji številki »Slov. Gosp.« je tožil nekdo iz Staregatrga, da lansko leto tukajšnja mladina ni priredila nobene veselice. Zares, nekaj posebnega! Toda spomnite se starega pregovora: »Sloga jači, nesloga tlači.« Nekaternikom (kdo so tisti, še danes zamolčimo) je vsako gibanje med mladino trn v peti. Z vsemi močmi bi ga radi zadušili. Sramotno! Povsod se že mladina giblje, samo v Staremtrgu naj bo to zavrženo, kar se drugod pro-